

Наснилося, з розлуки наверзлося,
з морозу склякло, з туги - аж лящить.
Над Прип'яттю світання зайнялося -
і син біжить, як горлом кров біжить.
Мов равлики, спинаються намети,
а мушля в безсоромності цноти
ніяк не знайде барви для прикмети
твоїх надсад, твоєї німоти.
І шклиться неба висліпла полуда -
тверда труна живих, як живчик, барв.
Бреде зоря - сновида і приблуда -
одержаний задурно щедрий дар.
А човен побивається об здвиги
повсталих хвиль, твердих, немов стовпці.
...Підтале чорноводдя зелен-криги
займається світанком на щоці.